

מחמד

הספר

מי שמביט בי מאחור לא יודע מי אני
אלא אם יביט היטב גם מלפנים וגם אז
מי שמביט בי מלפנים לא יודע מי אני אלא אם
ישמע את שמי הפרטי

השיר האחרון שאכתב בחיי יהיה על
כך שלא קבלו אותי לחוג לכתיבה ספרותית.
לא יהיה זה הספדי. יהיה זה הספדה של שירתי
כלומר זו שנכתבה כבר
על זו שטרם הספיקה להכתב;
שיר-בינים חטוף כמטפחת לבנה ממכונית נוסעת.
לא אני המתאבלת. לא אני הרוכנת
על הבור, משליכה מטה קמץ אותיות לפרידה.
פרידתי תהיה עניינית גרידא:
פעם שירה, כעת לא. השירה היא זו
שצריכה להתאבל על עצמה
ואני רק שליחתה. אל
תירו גם בי.

אך גם מי ששומע את שמי הפרטי לא תמיד יודע מי אני אלא אם ישמע
את שם משפחתי מרשרש כנר צלופן העוטף נתח בשר לבן משבח
וגם מי ששומע את שם משפחתי מרשרש נתח לבן אולי לא יודע מי אני
אלא אם שומע אותי משוחחת בעברית ומי ששומע אותי
משוחחת בעברית
לא יודע מי אני כאשר אדוות לשוני מחככות את השין והחית והריש
בנחת שוחקות אותן לאבק אלא אם שמע אותי

משוחחת אנגלית גורסת את האל והאר תחת דחפורי השנים הקהים
חורקים כשלהביהם מעלים עשן באדמה המסלעת
לא מצליחים לשטח את קרקע הלע
תחתיה מתקוממים שלדי צלילים זרים מניפים זרועותיהם אל מיתרי הקול
ואז, מי שמביט בי יודע מי אני
מביט היטב ושואל בנימוס
מה, את רוסיה?
ואני מחיכת בנעימות, עונה "כן"
ומרכינה ראשי אל היר המנמיכה אלי

שקט

לא רציתי שתשמעו אותי גומרת
ובכן אני מדליקה ברקע מוזיקה קלסית
ופתאם הזיון מתמוסס בחם הכנורות והופך
התעלסות
והאצבעות הופכות ענגות-ענגות ואינן זוכרות עוד כיצד לחפז, רק לרפרף מעדנות
ולפתע האצבעות אינן מחברות לדבר
מותירות כריות-אצבע רוחפות באויר הכבד

הרצועה

ידעתי באיזה קצב תרוץ הלהקה.
בפרותי המענגת פשו כתימי דיו שחור. כפותי
נחבטו בסלעים המושננים ולא לכסנו הצדה.
קרענו דרך בתוך היער. הותרנו כתם אפר
על שמי הליקה כשרוח קרה סגרה עלינו סביב.
המתנתי בסבלנות לתורי לתלש גידים מצואר הטרף.
נשמתי עמק כשיללתי בשבע וקולי הצרוד
הסתלסל מעלה לפני שנטמע במקלה.
לעתים, כשטעייתי לרוץ עם הרגל השגויה
או אחרתי בריצתי, או הרחקתי לתוך השממה
למדתי לטעם באויר את הקבל פיה של הלהקה ומהרתי לשוב.
לא היה כל ספק: מעולם
לא הייתי מהבודדים.

המין משתרר בחלל החרד.
הכנורות טווים סביבו פרגוד תחרה
והוא שולח חוטיו להסתלסל
סביב השוקים, הירכיים, הקרסלים, ואם תרצו
להזכר במתארו של הגוף הריהו מגש לפניכם לבן על גבי לבן
(אנא הניחו שאי שם היו פטמות
שכן לא רציתי שתשמעו אותי גונחת אז
העדפתי ללכת בלי)
באויר העמום שורר המין היפה
ללא שער או רק וגם הזעה
מופיעה רק בתור זהר פנימי, אתם יודעים, אהיל שכזה

תחת פרגוד התחרה מתפוגגים מיתרי הקול מותירים לבדן שפתיים חתומות-אדם
אתם לא תשמעו אותי גומרת

אנה איזוצ'ייב - נולדה ברוסטוב גרה בתל אביב, סטודנטית לתואר שני במדעי המוח.